

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สุขภาพเป็นสิ่งจำเป็นที่เป็นพื้นฐานสำหรับทุกคน ที่จะก่อให้เกิดความสุขและความสำเร็จในการดำรงชีวิต บุคคลใดที่มีสุขภาพสมบูรณ์มีความแข็งแรงย่อมได้เปรียบกว่าบุคคลอื่น ดังเช่นสุภานิชชาวอาหรับโบราณกล่าวว่ "คนที่มีสุขภาพดีคือคนที่มีความหวัง และคนที่มีความหวังคือคนที่มีทุกสิ่งทุกอย่าง" ¹ การที่จะทำให้เป็นผู้มีสุขภาพดีได้นั้นจำเป็นจะต้องจัดสภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี และได้รับการศึกษาอย่างถูกต้อง คอثرี่² (Daughtrey) ได้กล่าวว่า "สุขภาพเป็นสิ่งจำเป็นตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ในอันที่จะทำให้เด็กชายหญิงดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการศึกษเป็นสิ่งจำเป็น และสำคัญที่จะทำให้เป็นผู้ที่มีสุขภาพที่ดีได้"

ในการจัดการศึกษาเพื่อให้เกิดสุขภาพที่ดีดังกล่าว วิชาที่มีบทบาทสำคัญทำให้เกิดสุขภาพสมบูรณ์ คือวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ซึ่งทั้งสองวิชานี้มีความมุ่งหมายที่สอดคล้องกัน ดังที่ คอثرี่³ (Daughtrey) ได้กล่าวว่า "ความจำเป็นพื้นฐานที่ทำให้เกิดการพัฒนาวเจริญเติบโต และคงไว้ซึ่งความแข็งแรง ความเร็ว ทักษะ ความอดทน จะต้องเปิดโอกาสให้บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและสุขศึกษา" แสดงให้เห็นว่า

¹ Carl E. Willgoose, Health Education in the Elementary School (Philadelphia : W.B. Saunders company, 1964), p. 1.

² Greyson Daughtrey, Methods in Physical Education and Health for Secondary Schools (Philadelphia : W.B. Saunders Company, 1967), p. 21.

³ Ibid., p. 5.

วิชาทั้งสองมุ่งที่จะพัฒนาให้บุคคล มีสุขภาพสมบูรณ์ มีความแข็งแรง ออกทน

วิชาพลศึกษาและสุขศึกษา มีความจำเป็นและเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์มาตั้งแต่ ดึกดำบรรพ์ มนุษย์มีความจำเป็นในการใช้กิจกรรมพลศึกษาให้สอดคล้องกับการดำเนิน ชีวิต ทั้งนี้เพราะว่าธรรมชาติของร่างกายต้องการการเคลื่อนไหว เพื่อช่วยให้เจริญ เติบโต และรักษาไว้ซึ่งคุณภาพ โดยลักษณะของพลศึกษาเป็นกิจกรรมที่จะต้องเคลื่อนไหว ดังนั้นความจำเป็นในการใช้กิจกรรมพลศึกษาในสมัยโบราณ ก็โดยธรรมชาติเป็นส่วนช่วยบังคับให้มนุษย์ต้องมีการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ ตลอดจนเพื่อให้มีชีวิตรอก เช่น ต้องจับสัตว์เป็นอาหาร ต้องทำงานสารพัดอย่าง ตลอดจนสัตว์ร้าย ข่าศึก ศัตรู หนีภัย ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่จำเป็นต้องเคลื่อนไหว ผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงเท่านั้นที่มีชีวิตรอกอยู่ได้⁴

ความต้องการในการออกกำลังกาย ไม่ได้จำกัดขอบเขตไว้เพียงช่วงระยะใด ระยะหนึ่งของชีวิต มนุษย์จำเป็นต้องใช้กิจกรรมพลศึกษาตลอดไป เพียงแต่การใช้ กิจกรรมพลศึกษานั้นแตกต่างกันไปตามช่วงของการพัฒนาการของร่างกาย ดังเช่น อวย เกตุสิงห์⁵ ได้กล่าวไว้ว่า

"การออกกำลังกายอย่างถูกต้อง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยชรา แม้ในคนป่วยก็ต้องการออกกำลังกายเพื่อช่วยให้ฟื้นสภาพโดยเร็วยิ่งขึ้น เด็กที่คลอดใหม่ต้องร้อง ต้องสับคางแซนขา เป็นการออกกำลังกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรง วัยหนุ่มสาวการออกกำลังกายจะช่วยให้ระบบประสาท และจิตใจทำงานดีเป็นปกติ ผู้ที่อยู่

⁴ สมคิด ชิคประสงค์, หลักการสอนพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2517), หน้า 1.

⁵ อวย เกตุสิงห์, การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ, ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, (เอกสารอัครสำเนา), 2514, หน้า 1.

ในวัยชราการออกกำลังกายจะช่วยป้องกันรักษาอาการ และโรคที่
เกิดในวัยชราได้หลายอย่าง เช่น ปวด เมื่อยขบ หงอยผกเป็นประจำ
ตลอดจนรูสึกวิงเวียน หนาวมีค เพราะอาการไหลเวียนเลือดไม่พอเพียง"

ความสำคัญของวิชาพลศึกษาต่อการดำรงชีวิตดังกล่าวมาแล้ว เป็นสิ่งจำเป็น
ที่จะต้องปลูกฝังให้เด็กตั้งแต่วัยเรียนเพื่อให้เกิดความรุกรวมเข้าใจ มีทัศนคติ
ที่ดี ทั้งนี้แม้จะผ่านวัยที่ต้องศึกษาไปแล้ว ก็ให้เขารู้จักเลือกใช้กิจกรรมพลศึกษาตามที่
เคยมีประสบการณ์มาให้เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพของตนเอง

ในการจัดการศึกษา รัฐมีหน้าที่จัดการศึกษาให้กับทุกคนตามอัธยาศัยที่เขา
สามารถจะรับได้ ตามความมุ่งหมายข้อ 4 ของแผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2503⁶
ได้เน้นถึงความสำคัญของพลศึกษา โดยได้เขียนไว้ว่า

"ในการจัดการศึกษานั้น ให้จัดการศึกษาเพื่อสนองความต้องการ
ของสังคมและบุคคล โดยให้สอดคล้องกับแผนเศรษฐกิจ และแผนการ
ปกครองประเทศ เช่น จัดให้มี

ก. จริยศึกษา ให้มีศีลธรรมและวัฒนธรรม มีทริโอตปปะ เห็นแก่
ประโยชน์ส่วนรวมยิ่งกว่าประโยชน์ส่วนตน

ข. พลศึกษา ให้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ กับทั้งมี
น้ำใจเป็นนักกีฬา

ค. พหุศึกษา ให้มีความรู้ทางวิชาการ ปัญญา เพื่อการดำรง
ชีวิตโดยทั่วไป

ง. หัตถศึกษา ให้มีกึณนิสัย และความขยันหมั่นเพียร ในการใช้
มีการปฏิบัติงานเพื่อเป็นรากฐานของการประกอบสัมมาอาชีพ"

⁶ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2503
(พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2503), หน้า 5.

เนื่องจากวิชาพลศึกษา และสุขศึกษา มีความมุ่งหมายที่สอดคล้องกันนั้นเอง วิชาทั้งสองจึงถูกรวมไว้ในหมวดเดียวกันเสมอมา โดยเรียกว่า "วิชาพลานามัย" สำหรับวิชาพลศึกษา หรือสุขศึกษา เข้ามาเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษานั้นได้มีมานานแล้ว เช่นที่ เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์⁷ ได้กล่าวไว้ว่า

"การศึกษาทั่วไปของคนในสมัยคึกคักบูรพนั้น ล้วนแต่ใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นแนวทางทั้งสิ้น ดังเห็นได้จาก การจัดการศึกษาของกรีกสมัยโบราณ การจัดการศึกษาส่วนใหญ่มุ่งให้ประชาชนได้ออกกำลังกาย เพื่อให้มีร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ เป็นศกกลาหาญ, เป็นนักรบ มีความแข็งแกร่งทั้งทางร่างกายและจิตใจ กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดให้ประชาชนได้เรียนได้ศึกษา ก็คือกิจกรรมทางคานพลศึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่น กรีฑาประเภทต่าง ๆ, กีฬาเป็นศก, กีฬาประเภทเดี่ยว, และมีการต่อสู้ป้องกันตัว ไคแก มวยมวยปล้ำ ยิงธนู ซิมา และลาสต์ัว เป็นต้น"

กรีกในสมัยเฮเธนรุ่งเรือง ได้จัดหลักสูตรโดยกำหนดให้เด็กศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ในระยะแรกที่เด็กเข้าโรงเรียน ครูจะสอนให้เด็กเล่น และฝึกหัด การวางอิริยาบถต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น การลุกนั่ง การเดิน ตลอดจนท่าทางต่าง ๆ เมื่อเด็กเรียนรู่มากขึ้นแล้ว จึงให้เรียนบทเรียนต่าง ๆ เช่น

1. การกระโดด และการกระโดดสูง เพื่อให้ร่างกายเจริญ ฝั่งผาย แข็งแรง
2. วิ่งแข่ง เพื่อให้คนประเปรี้ยว และทนทาน
3. ขว้างจักร เพื่อให้แขนมีกำลัง
4. ทุ่มน้ำหนัก เพื่อช่วยในการทรงตัว

⁷ เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาการพลศึกษา ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504), หน้า 3.

5. มวย และมวยปล้ำ เพื่อให้คลองแควและอ่างไว มีไหวพริบ รุกข์บังคับ
ใจ

6. วายน้ำ และเค่นรำ เพื่อช่วยไทร่างกายงาม ถูกสักส่วน และมีการ
เคลื่อนไหวโคเหมาะเจาะ ไม่ขัดเขิน เขาจึงหะคนตรี⁸

การพลศึกษา และกีฬาในประเทศไทย ได้รับการส่งเสริมอย่างกว้างขวาง
เริ่มในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทั้งนี้สืบเนื่องจากประเทศไทย
ได้ติดต่อกับชาวยุโรป และชาวยุโรปได้นำเอากีฬาต่าง ๆ เข้ามาเล่นใน
หมู่ของตน และถ่ายทอดถึงคนไทยด้วย หลักฐานที่ยืนยันได้แน่นอนก็คือปี พ.ศ. 2440
กระทรวงธรรมการได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬานักเรียนเป็นครั้งแรกที่สนามหลวง เนื่อง
ในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จกลับจากประภาสยุโรปและ
พระองค์ไทรองเสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรการแข่งขัน เมื่อวันที่ 11 มกราคม
พ.ศ. 2440 ซึ่งได้จัดทำเป็นประจำจนเป็นประเพณี⁹

หลักฐานที่แน่นอนอีกอย่างหนึ่ง เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา คือ
พ.ศ. 2452¹⁰ กระทรวงธรรมการได้จัดตั้งสถานศึกษาวิชาพลศึกษาสำหรับครูขึ้นเป็น
ครั้งแรก ณ สำนักอาจารย์สมาคม ในบริเวณสวนกุหลาบวิทยาลัย เรียกว่า "สโมสร
กายบริหาร" ต่อมาใน พ.ศ. 2456 ได้ปรับปรุงเป็นโรงเรียนเอกเทศ เรียกว่า
"ห้องพลศึกษากลาง" เปิดสอนเฉพาะวิชาโยนิมาตติกส์ และมวยไทย

⁸ วิชาวิ ประพันธ์โยธิน, สุรินทร์ สรศิริ, วิชาชุดครู ป.ม. วิชาครตอน 5
ประวัติการศึกษาตอน 3 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ลาดพร้าว), หน้า 2-3.

⁹ พงษ์ศักดิ์ พละพงศ์, ประวัติปรัชญาและหลักการพลศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4 :
พระนคร : โอเคียนส์โตร์, 2515), หน้า 82.

¹⁰ กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435 - 2507
(พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507), หน้า 606.

หลักสูตรวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ได้จัดให้มีการเรียนการสอนในโรงเรียนแต่ละระดับ และมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมมาโดยลำดับ หลักสูตรที่จัดว่าเป็นแกนที่ใช้ในการสอน มีลำดับดังนี้

ปี พ.ศ.2455 ¹¹ หลักสูตรมัธยมศึกษาวิชาสามัญพิเศษชาย หลักสูตร 3 ปี อายุตั้งแต่ 13 ปี ถึง 15 ปี กำหนดให้เรียนยิมนาสติกส์ทุกชั้นทั้งสามปี สัปดาห์ละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง นอกจากนั้นมีการทหาร การเรียนกายบริหาร การทำตามคำสั่ง ฝึกระเบียบแถว คัดคน การวิ่ง การกระโดด และกีฬาต่าง ๆ เช่น ฟุตบอล สำหรับหลักสูตรมัธยมวิสามัญพิเศษหญิง ให้เรียนกายบริหารแทนการทหาร และเรียนการเล่นเกมส์ โดยเลือกสอนเกมส์ที่เหมาะสมกับเพศหญิง

หลักสูตรมัธยมศึกษาชาย ¹² กำหนดให้เรียนกิจกรรมทางพลศึกษาเช่นเดียวกับกิจกรรมที่ให้เรียนในหลักสูตรมัธยมวิสามัญพิเศษชาย ส่วนหลักสูตรมัธยมศึกษาหญิงก็ให้เรียนเช่นเดียวกันกับกิจกรรมที่เรียนในหลักสูตรมัธยมวิสามัญพิเศษหญิง

หลักสูตรมัธยมศึกษา ¹³ หลักสูตร 3 ปี อายุตั้งแต่ 16 ปี ถึง 18 ปี กำหนดให้เรียนกิจกรรมทางพลศึกษา คือ หมวดการทหาร ทักระเบียบแถว และคัดคน (ทำอย่างพร้อมเพรียงกัน) ยิมนาสติกส์และการเล่นพิเศษต่าง ๆ ตามแต่จะทำได้

¹¹ หลักสูตรวิสามัญศึกษา กรมราชบัณฑิต, หลักสูตรक्रमลประณมและมัธยม ร.ศ.
130 (พระนคร : โรงพิมพ์อักษรนิติ), หน้า 22.

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 24.

¹³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 27.

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น¹⁴ กำหนดให้เรียนกิจกรรมทางพลศึกษา คือ การเรียนวิชาลูกเสือ ส่วนหลักสูตรมัธยมศึกษาหญิงไม่มีการเรียนวิชาลูกเสือ ให้เรียนกายบริหารแทน

หลักสูตรมัธยมศึกษาชายตอนกลาง¹⁵ ก็กำหนดให้เรียนวิชาลูกเสือ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้เรียนการทหาร ส่วนนักเรียนหญิง ให้เรียนกายบริหารแทน

ส่วนหลักสูตรที่เกี่ยวกับวิชาสหศึกษาใน พ.ศ. 2452¹⁶ หลักสูตรประโยคมลศึกษา กำหนดให้เรียนการรักษาคัวเป็นวิชาบังคับ และกำหนดความมุ่งหมายไว้ว่า

"เพื่อให้เป็นผู้จักปฏิบัติตนให้ไ้ความสำราญแก่ร่างกาย และรักษาชีวิตให้เป็นไปโดยสขสวัสดิ์ การฝึกสอนวิชานี้ไม่ใช่แค่เพียงให้รู้ไว้เท่านั้น ต้องให้ปฏิบัติจึงจะเป็นประโยชน์แก่ตน และต้องหัดให้เคยไปเสียแต่เล็ก"

ปี พ.ศ. 2493¹⁷ มีหลักสูตรวิชาพลศึกษา สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกำหนดให้เรียนกิจกรรมพลศึกษาค้างนี้ ฝึกซ้อมกำลังกายให้สมบูรณ์แข็งแรงตามความเจริญแห่งวัย โดยการเล่นกีฬาต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เล่นเป็นชุก หัดกายบริหารและการเล่นที่ออกกำลังกายอื่น ๆ ขึ้นต้นไม่ว่ายน้ำ ซี่มา ซี่จักรยาน พายเรือ ใ้ตามสมควรแก่ภูมิประเทศ กำหนดให้เรียนวันละ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

14 เรื่องเดียวกัน, หน้า 27.

15 เรื่องเดียวกัน, หน้า 26.

16 สุชาติ โสภประยูร, การสอนสหศึกษา (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2514), หน้า 45.

17 กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2493 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา), หน้า 35-36.

ส่วนหลักสูตรสุขศึกษา ในปี พ.ศ. 2493¹⁸ วิชาสุขศึกษาได้ปรับปรุงโดยขยายเนื้อหาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น รวมทั้งเพิ่มเติมเนื้อหาที่สำคัญเข้าไปอีกในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่มีการเรียนการสอนสุขศึกษา

ปี พ.ศ. 2503¹⁹ มีหลักสูตรวิชาพลศึกษาและสุขศึกษารวมกันเป็นหมวดหนึ่งเรียกว่า "พลานามัย" เป็นหลักสูตรทั้งระดับประถมและมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีการเรียนวิชาพลานามัย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดให้เรียนพลศึกษาและสุขศึกษา ดังนี้

"วิชาพลศึกษา กำหนดให้เรียนกิจกรรมต่อไปนี้

1. การเล่นที่ไช้จังหวะ หรือการใช้ดนตรีประกอบ กายบริหาร การพอมรำ การร่าวง การร่าฟันเมือง ฯลฯ
2. การทรงตัว การเดิน วิ่ง การต่อสู้ ฯลฯ
3. การเล่นฝึกความคล่องแคล่ว ว่องไว ยึดเหนี่ยว ทียบกระโดด รวาคู การเล่นโลเตาะ ขวางคนหลบเงว วิ่งแข่ง กระโดดเชือก ฯลฯ
4. กีฬา
 - ก. การเล่นที่ฝึกให้เกิดทักษะ ใ้แก่การฝึกส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อนำไปสกีฬาใหญ่
 - ข. การเล่นกีฬาใหญ่ ฝึกให้เล่นแบคมินตัน ปิงปอง วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ฟุตบอล รักบี้ วายนำ ฟันดาบ ฯลฯ ตามความเหมาะสม
5. กรีฑา ฝึกเกี่ยวกับการวิ่ง การกระโดด การพุ่ง การทุ่ม การขวาง

¹⁸ สุชาติ โสภประยูร, เรื่องเดียวกัน, หน้า 45.

¹⁹ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2503 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ลาดพร้าว, 2517), หน้า 28-31.

เวลาเรียน สายสามัญสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
สายอาชีพสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

วิชาสุขศึกษา กำหนดให้เรียนกิจกรรมต่อไปนี้

1. อนามัยส่วนบุคคล
2. การออกกำลังกาย และการพักผ่อน
3. อนามัยของครอบครัว
4. อนามัยส่วนสาธารณะ
5. สวัสดิศึกษา
6. อนามัยทางจิต

นอกจากนี้หัวข้อที่จะต้องแยกสอนเป็นรายชั้น มีดังนี้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรียนโภชนาการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรียนโรคติดต่อ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรียนยาเสพติด"

เมื่อพิจารณาหลักสูตรวิชาพลศึกษา และสุขศึกษาที่สอนในโรงเรียน ทั้งระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาแล้วจะเห็นได้ว่า ในช่วงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ยังไม่มีการ เรียนการสอนวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ซึ่งนักเรียนในวัยนี้ยังต้องการกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและพัฒนาให้ต่อเนื่องกันจากระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วิลกูส²⁰ (Willgoose) ใ้คองถึงสถานะและแนวโน้มของพลศึกษาในสหรัฐอเมริกา การสอนกิจกรรมพลศึกษาจะกระทำต่อเนื่องกันตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับมหาวิทยาลัยโดยชี้ให้เห็นว่าพลศึกษาได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาที่มีบทบาทสำคัญในหลักสูตร ในปี พ.ศ.1966 รัฐแมสซาชูเซต (Massachusetts) ได้ตราพระราชบัญญัติให้โรงเรียนของรัฐ จัดสอนวิชาพลศึกษา ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงเกรด 12 คือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สำหรับหลักสูตรในการสอนวิชาพลาณานามัยในโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศไทย ยังไม่มีการจัดสอนมาก่อน ซึ่งทำให้ขั้นตอนของการพัฒนาการตามวัยของเด็กต้องขาดตอนไป ความจำเป็นในการจัดสอนวิชาพลาณานามัย จึงมีความจำเป็น เมื่อองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย²¹ จัดสัมมนาเรื่องการพัฒนากีฬาของไทยที่ประชุมมีมติว่า ถ้าต้องการให้การกีฬาของไทยมีสมรรถภาพดี ควรปรับปรุงการพลศึกษาหลายประการที่ควรกล่าวถึง คือ จัดให้มีการพลศึกษาเป็นวิชาบังคับในสถาบันทุกระดับ เพิ่มอัตราครูพลศึกษาในโรงเรียนให้มากขึ้น เพิ่มปริมาณผลิตครูพลศึกษา คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบด้วย และหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องรับไปพิจารณาดำเนินการต่อไป

การประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2517²² คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบด้วย ตามที่กระทรวงศึกษาธิการ เสนอแต่งตั้งคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา โดยมีหน้าที่พิจารณาเสนอแนวทางการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียน นอกโรงเรียน และลักษณะอื่นที่เหมาะสมตามกาลสมัย เพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา ได้พิจารณาเรื่องที่คณะรัฐมนตรีมอบหมายแล้ว ได้นำเสนอต่อ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในวันที่ 4 ธันวาคม 2517 เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรี โดยเสนอให้คณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามแนวเสนอของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูป

21

คณะกรรมการส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย "การพัฒนากีฬาไทย"
วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ, (ธันวาคม, 2513), หน้า 36-42.

22

รายงานของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา "การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม" (โรงพิมพ์ศูนย์การทหารราบ, 2518), หน้า 1-2.

การศึกษาในส่วนที่ปฏิบัติได้เลย เช่น เรื่องการปรับปรุงหลักสูตร และวิธีการวัดผล

เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบตามที่คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการ-
ศึกษาเสนอ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตร โดยกำหนดให้มี
การเรียนการสอนหมวดวิชาพลานามัยในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นวิชา
บังคับ ให้เริ่มเรียนในปีการศึกษา 2518 เป็นต้นไป วิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรจะได้
กล่าวในภาคผนวก

เนื่องจากหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ.2518 เป็นหลักสูตรใหม่
ที่เพิ่งประกาศใช้ อาจจะมีปัญหาและอุปสรรคในการใช้หลักสูตรตามมา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งไม่เคยมีการเรียนการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอน-
ปลายมาก่อนเลย ผู้วิจัยมีความสนใจ จึงได้เลือกวิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัย
เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2518
ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 1" เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ
ที่แท้จริงเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร รวบรวมข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่อาจจะอำนวย
ประโยชน์ และเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยให้มีประสิทธิ-
ภาพและบรรลุตามเป้าหมายในการจัดการศึกษา

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหา และอุปสรรคของครูพลานามัย ในการใช้หลักสูตรหมวดวิชา
พลานามัย ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ของโรงเรียนรัฐบาลใน
เขตการศึกษา 1.

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของครูพลานามัยในการ
ใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ.2518 เพื่อผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหาร
โรงเรียน ครูพลานามัย จะได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง และคณะกรรมการปรับปรุงหลักสูตรจะได้นำไปปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า และวิจัยเพิ่มเติมในโอกาสต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ระเบียบมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 1 โดยศึกษาขอบเขตปัญหา 4 ข้อคือ

1. จุดประสงค์ของหลักสูตร ฯ
2. เนื้อหาวิชา
3. อุปกรณ์การสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก
4. การวัดและการประเมินผล

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่า ผู้ตอบแบบสอบถามคือครูพลานามัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของ เขตการศึกษา 1 ให้คำตอบที่เชื่อถือได้ และตรงกับความเป็นจริง

คำจำกัดความ

ครูพลานามัย

หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษา และหรือครูที่สอนวิชาสุขศึกษา

หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย

หมายถึง หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ที่กำหนดให้สอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งคณะกรรมการยกร่างหลักสูตรจัดทำขึ้น และประกาศใช้ในปีการศึกษา 2518

- โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา จัดสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 5)
- เขตการศึกษา 1 หมายถึง การแบ่งเขตการศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้ จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสาคร และจังหวัดนครปฐม
- จุดประสงค์ของหลักสูตร หมายถึง จุดประสงค์ที่เขียนไว้ในหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ซึ่งเป็นหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518
- เนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาวิชาที่รวมไว้ในหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ.2518
- อุปกรณ์การสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง เครื่องช่วยในการสอน รวมทั้งสถานที่ที่ใช้สอนวิชาพลานามัย
- การวัดผลและการประเมินผล หมายถึง การใช้ระเบียบวัดผลวิชาพลานามัย ตามเอกสารชี้แจงการวัดผล ควบคู่กับหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายฉบับปี พ.ศ.2518
- รายงานการวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้
ผู้วิจัยได้สำรวจการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยหลักสูตรพลานามัยแล้ว
พอสรุปได้ดังนี้

องุ่น เป็นฤๅศี 24 ไคว้วิจัยเรื่อง "การสอนในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ" ในปี พ.ศ.2502 โดยใช้แบบสอบถาม สัมภาษณ์ และการสังเกต กับนักเรียน ครู ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาลนคร-กรุงเทพฯ จำนวน 9 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า การบริหารงานพลศึกษายังไม่ไคผลเท่าที่ควร เพราะโรงเรียนต่าง ๆ ยังขาดสนาม อุปกรณ์พลศึกษา จำนวนครูพลศึกษายังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดวิธีการบริหารที่ดี การดำเนินงานเป็นไปอย่างไม่มีระเบียบแบบแผน

ทองสุข รัตนศรีวงศ์ 25 ไคว้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" ในปี พ.ศ.2506 โดยใช้แบบสอบถาม ตามครูจำนวน 100 ฉบับ และนักเรียนจำนวน 500 ฉบับ จากการสุ่มหาตัวอย่างมา 10 โรงเรียน ผลของการวิจัยพบว่าในการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน โรงเรียนมุ่งเพื่อความชนะและชื่อเสียงเท่านั้น มิไคมุ่งเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ หรือเพื่อประโยชน์จากกีฬาแต่อย่างไค นอกจากนั้นการแข่งขันกีฬายังเป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาทกันอีกด้วย

กัลยา บุญชูเศรษฐ์ 26 ไคว้วิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีต่อการเรียนวิชา

24 ็องุ่น เป็นฤๅศี "การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502).

25 ทองสุข รัตนศรีวงศ์ "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร มัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

26 กัลยา บุญชูเศรษฐ์ "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

ผลศึกษา" ในปี พ.ศ.2508 โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักเรียน 675 คน ซึ่งประกอบ
ด้วยนักเรียนทั้ง 3 ระดับ คือ นักเรียนที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน
ผลการวิจัยพบว่า

1. กีฬากลางแจ้งที่นักเรียนสนใจได้แก่ ฟุตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา วาย-
น้ำ ส่วนกีฬาในร่มได้แก่ แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส มวย หมากกรุก หมากฮอส ห่วงขาม
ตาชาย และกระโดดเชือก

2. นักเรียนต้องการให้โรงเรียนจัดเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ใน-
การเรียนวิชาผลศึกษาให้คือ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ห้องเก็บอุปกรณ์ผลศึกษา ห้อง
พยาบาล ห้องน้ำ ที่คั้นน้ำ ที่ล้างมือ และสิ่งอื่น ๆ ช่วยส่งเสริมการเรียนผลศึกษาให้
ได้ผลดีขึ้น

3. กิจกรรมผลศึกษาที่จัดสอนคือ ฟุตบอล เนตบอล วอลเลย์บอล แอธ-
เลติก กรีฑา ยิมนาสติกส์ ยูโด มวย แบดมินตัน และกิจกรรมเข้าจังหวะ

4. ควรจัดกิจกรรมในระยะเวลาปีภาคเรียน และควรจัดการแข่งขันเป็น
ประจำ ไม่ควรจัดกิจกรรมในวันเสาร์ หรือหลังโรงเรียนเลิกตามปกติ

5. ผู้วิจัยสรุปว่า นักเรียนสามารถมีความเข้าใจในวิชาผลศึกษาเป็นอย่างดี
ผู้วิจัยได้เสนอแนะความเห็น ว่าผู้บริหารโรงเรียน หรืออาจารย์ใหญ่ควรจะ
ปรับปรุงชั่วโมงการเรียนวิชาผลศึกษา ให้มีสัปดาห์ละมากกว่า 1 ชั่วโมง นอกจากนี้
โรงเรียนควรจัดหางบประมาณสำหรับซื้ออุปกรณ์ ตลอดจนสถานที่ในการฝึกสอน รวม
ทั้งสถานที่ในการอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนให้เพียงพอด้วย

สุนนมาลัย สุเทพภักดิ์ 27 ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจอุปสรรคและปัญหา
การเรียนการสอนวิชาผลศึกษาในวิทยาลัยผลศึกษา" ในปี พ.ศ.2510 โดยใช้แบบ

000917

27 สุนนมาลัย สุเทพภักดิ์ "การสำรวจอุปสรรค และปัญหาการเรียนการสอน
วิชาผลศึกษาในวิทยาลัยผลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

สอบถาม งามอาจารย์และนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ทั้ง ป.กศ.ต้น และ ป.กศ.สูง ผลของการวิจัยพบว่า สถานที่ในการเรียนพลศึกษายังมีไม่พอเพียง ห้องพยาบาลไม่พอ เพียงกับจำนวนนักศึกษา อุปกรณ์แบบคันทันมีไม่พอเพียง อุปกรณ์ที่ไม่มีเลยคือพันคาบ การวัดผลนักศึกษาเห็นว่าควรมีการสอบทุกครั้ง เมื่อเรียนจบบทเรียนแล้ว ปัญหาสำคัญที่ อาจารย์พบคือ ความรู้พื้นฐานของนักศึกษาแต่ละคนมีไม่เท่ากัน สถานที่และอุปกรณ์ในการสอนกิจกรรมพลศึกษายังมีไม่พอ เพียงกับนักศึกษา

อนันต์ อัครชู 28 ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษาหนึ่ง" ในปี พ.ศ.2511 โดยใช้แบบสอบถาม งามครพลศึกษาและอาจารย์ใหญ่ในโรงเรียน รัฐบาลของกรมวิสามัญศึกษาในภาคการศึกษาหนึ่ง จำนวน 99 โรงเรียน ผลการวิจัย พบว่า วัตถุประสงค์ในการสอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนส่วนใหญ่เน้นการเสริมสร้าง สมรรถภาพทางกายของนักเรียน ให้ความสำคัญแก่สมรรถนะ โรงเรียนสอนกิจกรรม เกี่ยวกับกายบริหารมาก การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนได้ตระหนักถึงความสามัคคี เป็นสำคัญ และการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนเน้นถึงกติกามาก จำนวนครพลศึกษา อุปกรณ์การสอนพลศึกษา หอน้ำ หองสวม ยังมีไม่พอเพียง งานและหน้าที่ของครพลศึกษา มีมากเกินไป ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการพลศึกษา

กรมพลศึกษา 29 ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ "การพลศึกษาในโรงเรียน" ว่า การจัดการพลศึกษาที่สมบูรณนั้น ประกอบด้วยปัจจัย 6 อย่างคือ

28 อนันต์ อัครชู "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษาหนึ่ง" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2511).

29 กรมพลศึกษา, "การพลศึกษาในโรงเรียน" ข่าวสารพลศึกษา, ปีที่ 1, ฉบับที่ 4 (เมษายน, 2512), หน้า 1-2.

1. เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพียงพอกับบทเรียน เช่นสนามเล่น สนามฝึกซ้อมและแข่งขัน โรงฝึกพลศึกษา
2. มีอุปกรณ์พลศึกษาและกีฬา เพียงพอกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน
3. มีครูพลศึกษาได้สัดส่วนกับนักเรียน
4. มีงบประมาณเพียงพอในการดำเนินการพอสมควร ซึ่งอาจจะอาศัยจากโรงเรียน หรือจัดหาพิเศษ
5. บทเรียนพลศึกษาต้องวางแผนไว้ให้ชัดเจน และมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรของชั้นเรียน โดยทำเป็นโครงการตลอดปี ภาค สัปดาห์ และรายวัน
6. ให้เวลาเรียนสำหรับบทเรียนพลศึกษาอย่างเพียงพอตามกำหนดไว้

เสมือน พิริตกุล³⁰ ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหาร ค่ายพลศึกษาในสถานฝึกหัดครู" ในปี พ.ศ.2513 โดยใช้แบบสอบถาม ถามอาจารย์พลศึกษา จำนวน 62 คน จาก 26 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ขาดสถานที่และอุปกรณ์การสอนพลศึกษา จำนวนอาจารย์มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนและอาจารย์ส่วนมากมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี

ในปีเดียวกันนี้ ไพฑูรย์ จัยสิน³¹ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและการดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม สังกัดกรมวิสามัญศึกษา จำนวน 44 คน

³⁰ เสมือน พิริตกุล "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารค่ายพลศึกษาในสถานฝึกหัดครู" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

³¹ ไพฑูรย์ จัยสิน "ปัญหาในการจัดและการดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

จาก 13 โรงเรียน ผลของการวิจัยพบว่า ครูและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ครูมีชั่วโมงการสอนและหน้าที่รับผิดชอบมากเกินไป การดำเนินการสอนถูกต้องตามหลักการสอนผล-ศึกษา นักเรียนมีความสนใจโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน และโปรแกรมสนทนาการ โดยทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเท่าเทียมกัน โรงเรียนจัดโปรแกรมพิเศษให้มีการตรวจร่างกายปีละครั้ง แต่เมื่อพบเด็กผิดปกติแล้ว โรงเรียนไม่ได้จัดการอย่างใดเลย

เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์ 32 ศึกษาวจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" ในปี พ.ศ.2514 โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษา และครูใหญ่ของโรงเรียนรัฐบาล ทั้งส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค ผลของการวิจัย พบว่า

1. ครูพลศึกษามีวุฒิในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษายังมีไม่ครบทุกโรงเรียน อัตราส่วนครต่อนักเรียน 1 ต่อ 614 คน
2. ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ครูพลศึกษาเข้าใจและมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา และต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาควย
3. อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ยังมีไม่เพียงพอ
4. สถานที่สำหรับสอนกิจกรรม และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังมีไม่เพียงพอ
5. อุปสรรคที่โรงเรียนส่วนใหญ่มีมากเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา คือ ขาดสถานที่ในร่ม อุปกรณ์การสอน แบบเรียนวิชาพลศึกษา หนังสืออ่านประกอบ และชั่วโมงสอนพลศึกษามีไม่เพียงพอ

32 เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์ "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

เกอร์สัน³³(Grierson) ได้วิจัยเรื่อง "พลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมในรัฐอัลเบิร์ต" ในปี ค.ศ.1955 โดยใช้แบบสอบถาม ตามครพลศึกษาในโรงเรียนของรัฐอัลเบิร์ต จำนวน 74 โรงเรียน พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ออกแบบการสอน ขาดอุปกรณ์การสอนและสนาม ผู้วิจัยสรุปว่าชั่วโมงการเรียนการสอนจะจัดไว้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายของโรงเรียน

คณะกรรมการสภาพศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการระหว่างประเทศ³⁴ (ICHPER) ได้สำรวจเกี่ยวกับเรื่อง "พลศึกษาและการจัดเกมสในหลักสูตร" ในปี ค.ศ.1963 โดยส่งแบบสอบถามไปยังสมาชิกของสมาคม จำนวน 106 ประเทศ ได้รับคืนมาจำนวน 48 ประเทศ พบว่า ผู้ตอบได้เสนอปัญหาสำคัญของการพลศึกษา 4 ประการคือ

1. ความต้องการในค่านับบุคคลที่จะสอนวิชาพลศึกษา
2. ความต้องการเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษา

ส่วนปัญหาอื่น ๆ รองลงมาคือ

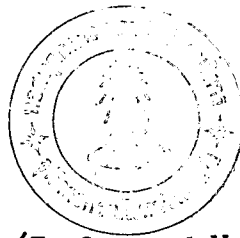
1. ความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์
2. ความช่วยเหลือในด้านการเงิน
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อพลศึกษา

³³

Kenneth Grierson, "Physical Education in Alberta High School" The Alberta Journal of Education Research, Vol.1, No.3 (September, 1955), p. 34.

³⁴

ICHPER, ICHPER Questionnaire Report Part I : Physical Education and Games in the Curriculum, Washington D.C. : ICHPER, 1963, p. 36.

35
เทเลอร์ และวอลเตอร์ (Taylor and Walter) ได้ศึกษาเรื่อง "การวางแผนการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา" ในปี ค.ศ. 1964 โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษาและครูใหม่ จำนวน 30 โรงเรียน ที่อยู่ในเมือง และอีก 30 โรงเรียนที่นอกเมือง ในจังหวัด ซาสเคเชียน (Saskatchewan) พบว่าโรงเรียนร้อยละ 79 ที่ใช้ครูประจำชั้นสอน มีร้อยละ 2 ที่ไม่ได้จัดสอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนที่มีขนาดใหญ่จะมีการวางแผนการสอน วิทยากรหรือศึกษานิเทศก์ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือ และจำนวนครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ

36
เจมส์ และ เว็บบ์ (James and Webb) ได้วิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อทเรียนพลศึกษา" ในปี ค.ศ. 1965 โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนจำนวน 500 คน จากโรงเรียนที่มีสถานที่และอุปกรณ์พลศึกษาอย่างสมบูรณ์ กับทั้งมีครูพลศึกษาประจำอยู่อย่างน้อย 2-3 ปีมาแล้วพบว่าความสนใจที่จะเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับแผนการสอนของครู และความสามารถในการจัดทเรียนให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูพลศึกษาควรมีการวางแผนการสอน และจัดกิจกรรมพลศึกษา ให้อยู่ในความสนใจของนักเรียน

37
ซิลเวสเตอร์ (Silvester) ได้ศึกษาเรื่อง "ทัศนคติที่มีต่อการพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" ในปี ค.ศ. 1969 โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารโรงเรียน

35 S. Boyed Taylor and Walter H. Worth, "Organization Plans for Teaching Physical Education in Elementary School" The Alberta Journal of Educational Research, Vol.X, No.2, 1964, p. 90.

36 James J. Nyrle and Webb M. Ida, "Why Girl Sit Out During Physical Education Lesson" An Investigation Physical Education, Vol.57, No.XXII (November, 1965), p.p. 75-81.

37 P.J. Silvester, "Attitude to Physical Education in the Primary School" Physical Education, Vol.61, No.183 (July, 1969), p.p.32-36.

เรียน 172 คน พบว่า ครูพลศึกษาที่มีวุฒิปริญญา และสูงกว่า จะมีความเข้าใจหลักการและวิธีการสอนพลศึกษาคือว่า ส่วนครูไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่สอนโดยปล่อยให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพัง เพราะไม่มีหลักการและวิธีสอนพลศึกษา เป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าควรเพิ่มจำนวนครูพลศึกษาที่มีวุฒิทางพลศึกษา เพื่อทดแทนครูพลศึกษาที่ไม่มีวุฒิที่กำลังสอนในขณะนี้ และควรจัดพลศึกษานิเทศก์ขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือ และสาธิตการสอนพลศึกษาให้กับโรงเรียนประถมศึกษาต่าง ๆ

คอรี่ 38 (Korri) ได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซตา" ในปี ค.ศ.1971 โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูที่สอนวิชาพลศึกษาพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการ และความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงการสอนมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน

เฮิน 39 (Hein) ได้สำรวจ "การจัดโปรแกรมวิชาพลศึกษานามัยในชั้นมัธยมของรัฐฮาวาย" ในปี ค.ศ.1972 โดยใช้แบบสอบถาม ถามผู้บริหารโรงเรียนในเมืองและนอกเมือง รวม 65 โรงเรียน พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานามัยไม่เป็นที่ควร ครมามีชั่วโมงสอนมากเกินไป และขาดวิธีการสอนที่ดี.

38

Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Woman Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota" Dissertation Abstracts, Vol.31, No.10 (April, 1971), p. 5181 A.

39

Wilma Speck Hein, "A Survey to Determine the Status of the Secondary Health and Physical Education Programs in the Districts and Islands in the State of Hawaii" Dissertation Abstracts, Vol.33, No.5 (November, 1972), p. 2149 A.